

Arrest

nr. 265 617 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam samen met zijn moeder en broer in 2004, toen verzoeker 9 jaar oud was, toe in Frankrijk, in het kader van gezinshereniging met een Franse onderdaan. In augustus 2006 verhuisde het hele gezin naar België toen de relatie afspromg en verzoeksters moeder een relatie aanging met een Belgische onderdaan. Sedert augustus 2006 verblijft verzoeker onafgebroken in België.

1.2. Op 9 augustus 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor beperkte duur en op 19 maart 2011 werd hij gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

1.3. Op 26 augustus 2014 trof de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van verzoeker.

1.4. Verzoeker dient op 23 juli 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Uniebuerger, in functie van zijn Belgische moeder.

1.5. Verweerder neemt op 15 september 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/07/2021 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerde

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde B.L. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene op 20 maart 2013 zich schuldig heeft gemaakt aan verkrachting: aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 23/10/2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor twee derden;

Overwegende dat betrokkene zich op 20 december 2013 schuldig heeft gemaakt aan verkrachting, met de omstandigheid dat de verkrachting werd gepleegd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een geestelijk gebrek, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 23/04/2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en 10 jaar ter beschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank;

Overwegende dat de toenmalige Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie op 26 augustus 2014, omwille van bovenstaande feiten van openbare orde, een ministerieel besluit tot terugwijzing heeft genomen met een inreisverbod van 10 jaar, dat in werking zal treden vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene;

Dient er bijgevolg te worden geconcludeerd dat, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80, het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving

Ondanks het feit dat de feiten reeds lange tijd geleden zijn gebeurd, vormt betrokkene nog steeds een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de samenleving. Betrokkene zit heden sedert 24/12/2013 onafgebroken opgesloten in de gevangenis Hij heeft geen enkel keer de gevangenis mogen verlaten In de vorm van penitentiair verlof of uitgangspemissie.

Bovendien staat betrokkene heden onder terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank. Dit is een bijkomende straf die de strafrechter kan opleggen aan personen die strafbare feiten hebben gepleegd die zo ernstig zijn dat de samenleving zich ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet kunnen beschermen. Deze terbeschikkingstelling wordt uitgevoerd in de vorm van een vrijheidsbeneming (vonnis strafuitvoeringsrechtbank dd. 19/05/2021). Indien in hoofde van de betrokkene een risico bestaat op het plegen van ernstige strafbare feiten die de fysieke of de psychische integriteit van derden aantasten, en dat niet kan worden ondervangen door het opleggen van bijzondere voorwaarden in het kader van een invrijheidstelling onder toezicht, zal de strafuitvoerings-

rechtbank beslissen tot een vrijheidsbeneming. In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank staat te lezen dat het ontbreekt aan een recidivebeperkend plan. Bijgevolg kan er niet tegemoet gekomen worden aan het aanwezige risico van het plegen van ernstige feiten strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van personen kunnen aantasten.

De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook bijzonder ernstig te noemen. De rechtbank stelt in haar vonnis dd. 23/04/2014 dat de handelingen die beklaagde heeft gesteld het misdrijf van verkrachting uitmaken. Het betreft hier een seksuele orale penetratie tegen de wil van een 87-jarige vrouw waarbij dwang en geweld gebruikt werden en waarbij beklaagde een dreigende houding aannam. Het slachtoffer bevond zich in een kwetsbare toestand, wat een verzwarende omstandigheid bleek te zijn. Verder staat in het vonnis te lezen dat de gerechtskundige geneesheer-psychiater hem als een gevaar ziet voor de maatschappij en dat het risico op recidive van zedendelicten hoog is. Betrokkene zou over de feiten een zeer goedkeurende houding hebben aangenomen. Hij had zin in seks en dus vond hij zijn gedrag maar normaal. Hij bekommerde zich totaal niet om de gevoelens van de ander, en had over de feiten niet het minste schuldgevoel. Ook de gewelddadige wijze waarop betrokkene tewerkging, wijst op een gebrekkig empatisch vermogen. Hij was niet bereid de persoonlijke verantwoordelijkheid voor zijn gedrag te accepteren. Bovendien was betrokkene niet aan zijn proefstuk toe. Hij pleegde de feiten nadat hij maar vier weken eerder werd vrijgelaten uit de gevangenis nadat hij zijn straf had uitgezeten eveneens voor feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid. Uit het vonnis dd. 23/10/2013 van de jeugdrechtbank blijkt opnieuw dat betrokkene geweld en dwang had gebruikt jegens een 48-jarige vrouw. Betrokkene is reeds op jeugdige leeftijd in aanraking gekomen met justitie. In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 17/07/2017 staat te lezen dat hij op 15-jarige leeftijd in de Bolle (crisisopvang) te Oostende werd geplaatst en aldaar een vrouwelijke arts van deze instelling in haar kabinet trachtte te verkrachten, minstens seksueel aan te randen

Gelet op de aard van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid, het gegeven dat betrokkene geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, nog steeds een gevaar is voor de openbare orde. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokken dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het feit dat betrokkene zijn spijt heeft betuigd in een brief gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 20/10/2020, dat hij zijn fouten heeft ingezien, dat hij christen is geworden en dat hij hierin wordt bevestigd in een schrijven dd. 19/10/2020 van een vrijwillig protestants-evangelisch aalmoezenier, werkzaam in de gevangenis van Brugge, doet geen afbreuk aan het bovenstaande. Het zijn slechts woorden, maar nog geen daden, waardoor deze brieven eerder kunnen worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Bovendien is zijn spijtbetuiging dan ook heel ongeloofwaardig, gezien uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 19/05/2021 blijkt dat hij sedert april 2017 gestopt is met het aflossen van zijn schadevergoeding (ten belope van 5.200 euro plus intresten) aan zijn slachtoffers. Nochtans heeft betrokkene inkomsten uit een tewerkstelling in de gevangeniskeuken, zodat hij de slachtoffers minstens gedeeltelijk had kunnen vergoeden. Dat in die omstandigheden het voorleggen van aanvragen tot betaling (dd. 26/04/2021; 02/03/2021; 28/12/2020 ..) waar geen effectieve betaling aan gekoppeld is, eerder misleidend zijn.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het verblijfsrecht aan betrokkene dient te worden geweigerd en een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig art43, §2 van de wet van 15.12 1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04 2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM. Betrokkene wenst herenigd te worden met zijn moeder die de Belgische nationaliteit heeft bekomen op 07/03/2018. Hij is destijds op 11 jarige leeftijd samen met haar en zijn 2 jaar oudere broer, de genaamde

A.B.S.I. van Kameroense nationaliteit, op 24/08/2006 in België toegekomen. Uiteindelijk hebben ze verblijf bekomen via gezinshereniging. 4 jaar later, op 15-jarige leeftijd, werd betrokkene geplaatst, wegens agressief gedrag naar zijn moeder toe en van 22/03/2013 tot 21/05/2013 is betrokkene opgesloten geweest in het gesloten federaal centrum voor jongeren te Everberg. Daarna volgde de effectieve opsluiting in de gevangenis van 21/06/2013 tot 19/11/2013 en van 24/12/2013 tot heden. Los van de occasionele bezoeken van zowel zijn moeder als broer aan betrokkene in de gevangenis is er van een gezinsleven in toepassing van artikel 8 EVRM al lang geen sprake meer. Betrokkene heeft dit gezinsleven destijds zelf de rug toegekeerd door het plegen van strafbare feiten en poogt nu na zijn vrijlating uit de gevangenis opnieuw verblijf te bekomen bij zijn moeder. Wat de duur van verblijf op het grondgebied betreft, schrijft de advocaat in zijn brief dd. 14/07/2021 dat zijn client reeds sedert 2007 ononderbroken in België verblijft en reeds meer dan 14 jaar in ons land is. In theorie klopt dit, maar in de praktijk zou men eerder kunnen zeggen van iemand die al meer dan 7 jaar opgesloten zit in de gevangenis, dat er eerder een onderbroken verblijf is. Er kan alvast niet gesteld worden dat betrokkene een dermate bijzondere binding met België heeft. Integendeel tijdens de periodes van opsluiting in de gevangenis kunnen geen banden met België worden opgebouwd. Van een sociale en culturele integratie in België is geen sprake. Wat betrokkenes economische situatie betreft is er sprake dat hij in de gevangenis is tewerkgesteld in de keuken. Er kan dus evenmin worden gesproken van een dermate economische binding met België. Waarmee rekening moet worden gehouden voor het toestaan van een verblijf.

Wat betreft de sociale- en culturele Integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Kortom om al de bovenstaande redenen wordt het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 43 van de wet van 15/12/80 geweigerd.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 40ter en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het “algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Samenvatting middel

Op heden is er geenszins sprake van een actuele bedreiging door verzoekende partij. Er zijn dan ook geen redenen van openbare orde om de aanvraag te weigeren.

In ondergeschikte orde, indien u zou oordelen dat er toch redenen van openbare orde voorhanden zouden zijn, quod non, heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de actuele situatie van verzoekende partij zoals beschreven in de ondersteunende motivatie.

4.1.1. Geen actuele redenen van openbare orde

Verwerende partij kan een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Belg (dus een aanvraag gezinshereniging) slechts weigeren omwille van één van de volgende redenen:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong (artikel 43 Vw., verzoekende partij zet vet)

Het begrip openbare orde moet restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien deze uitzondering een beperking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van EU- burgers inhoudt. Dit volgt uit het arrest K.A. ea. tegen België van het Hof van Justitie¹. Het HvJ oordeelt dat de weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander, zoals in casu voor een aanvraag gezinshereniging, feitelijk een EU-burger dwingt om het ganse EU-grondgebied te verlaten opdat de EU-burger zijn familieleden kan beleven. Een weigering ontzegt bijgevolg een EU-burger het genot van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten overeenkomstig artikel 20 VWEU.

Verwerende partij verwijst naar de veroordelingen van verzoekende partij van 23 oktober 2013 en 23 april 2014 om te oordelen dat er op heden sprake zou zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging.

Verwerende partij haalt vier redenen aan om te besluiten dat het verblijfsrecht geweigerd moet worden om dwingende redenen van nationale veiligheid.

Gevangenis niet verlaten

Verwerende partij verwijst vooreerst naar het feit dat verzoekende partij sinds oktober 2013 onafgebroken opgesloten zit en dat hij geen enkele keer de gevangenis heeft mogen verlaten tijdens deze periode.

In het eerste verzoekschrift van verzoekende partij van 3 september 2021 tegen de bijlage 20 van 5 augustus 2021 werd uitgebreid uiteengedaan hoe het komt dat verzoekende partij de gevangenis niet heeft mogen verlaten. Hier werd door verwerende partij echter op geen enkele manier rekening mee gehouden bij het nemen van haar nieuwe beslissing.

Het is namelijk zo dat verzoekende partij de gevangenis nooit heeft mogen verlaten ten gevolge van een andere beslissing van verwerende partij, nl. de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsvergunning. Immers zijn een uitgangspersmissie en penitentiair verlof enkel mogelijk wanneer de gevangene een verblijfsvergunning heeft, wat in casu dus niet het geval is:

Aan vreemdelingen zonder een dergelijk verblijfsdocument kan geen penitentiair verlof worden verleend.

(...)'

De uitgangspersmissie is een toelating voor de veroordeelde of de beklaagde om de gevangenis te verlaten, al dan niet onder begeleiding, met vertrek en terugkeer dezelfde dag, om welbepaalde en meestal incidentele redenen.

Enkel gedetineerden van Belgische nationaliteit of vreemdelingen die recht hebben op verblijf komen hiervoor in aanmerking. (stuk 5, Koning Boudewijnstichting, Buitenlanders in de Belgische gevangenissen: knelpunten en mogelijke oplossingen, p. 36 en 38, mei 2004, te consulteren op: [https://www.google.com/url?\[...\]](https://www.google.com/url?[...]))

De eerste reden waarop verwerende partij zich beroept kan dus geenszins weerhouden worden om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een actuele dreiging!

- Terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank

Verzoekende partij staat momenteel onder terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank. Deze straf werd opgelegd bij de veroordeling van 23 april 2014 en kan dus evenmin aantonen dat verzoekende partij op heden nog een gevaar vormt voor de samenleving.

Verwerende partij verwijst hieromtrent ook naar het feit dat er op heden geen recidivebeperkend plan zou zijn. Maar ook dit is een gevolg van de eerdere beslissing van verwerende partij tot intrekking van de verblijfstitel van verzoekende partij. Zoals in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 mei 2021 wordt bepaald is een gedegen behandeling aangewezen, maar kan deze niet uitgevoerd worden, gezien verzoekende partij terug dient te keren naar Kameroen.

Dit is als het ware een vicieuze cirkel: verzoekende partij heeft een verblijfstitel nodig vooraleer hij een recidivebeperkend plan kan opbouwen, maar vooraleer hij een verblijfstitel kan ontvangen is een recidivebeperkend plan noodzakelijk...

Het voorgaande is dus evenmin een reden om te besluiten dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd zou moeten worden om dwingende redenen van nationale veiligheid.

- Ernst van de feiten

Verwerende partij verwijst vervolgens naar het feit dat verzoekende partij veroordeeld werd voor 'bijzonder ernstige' feiten en verwijst naar vonnissen van 2013 en 2014 om te oordelen over het gedrag van verzoekende partij.

Hier houdt verwerende partij geenszins rekening met hetgeen hieromtrent in de ondersteunende motivatie werd uiteengedaan:

"De heer [A.B.] beseft dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt. Hoewel hij deze feiten absoluut niet wil minimaliseren, heeft hij hier wél oprecht spijt van. Op heden zit de heer [A.B.] zijn gevangenisstraf uit. Na zijn vrijlating wil hij niets liever dan zijn verleden achter zich te laten en opnieuw een normaal leven op te bouwen met zijn moeder, mevrouw [B.].

Tijdens zijn detentie heeft de heer [A.B.] een volledige ommekeer ondergaan. Hij omschrijft dit zelf als volgt:

"Maar tijdens mijn detentie is er heel wat veranderd. Naast het inzien van mijn fouten, ben ik ook christen geworden en heb me laten dopen in de gevangenis, ik heb beslist om te breken met mijn vroegere manier van leven met al die slechte zaken. " (stuk 16, brief van de heer A.B., dd. 20 oktober 2020, verzoeker zet vet)

Zoals de heer A.B. zelf aangeeft, werd hij in de gevangenis gedoopt, samen met twee andere gedetineerden. Dit was voor hem een zeer belangrijk moment, waarop ook mevrouw > B. aanwezig was (stuk 17, foto 's doop).

Tijdens de bekering naar het christelijke geloof wordt de heer A.B. bijgestaan door de heer S.B., een protestants-evangelisch aalmoezenier. Ook hij getuigt over het veranderde gedrag van de heer A.B.

"Gedurende de jaren dat ik hem mag begeleiden heb ik een totale ommekeer bij hem mogen vaststellen, als gevolg van vele gesprekken en onderwijs vanuit de Bijbel.

Ik geloof dat mensen altijd ten goede kunnen veranderen, wat ik dan ook bij hem heb kunnen vaststellen. Deze verandering is geen bevestiging omdat ik dat al enige jaren mag opmerken. Het is ook geen voorgewende houding om er op een of andere manier profijt uit te halen. Neen, ik heb een echte positieve ontwikkeling mogen vaststellen.

Betrokkene heeft oprecht spijt van hetgeen hij heeft gedaan en waar hij voor veroordeeld is. Hij is ook bereid om daar zijn verontschuldiging aan te bieden aan hen wie hij heeft benadeeld. " (stuk 18, brief van de heer S.B. dd. 19 oktober 2020, cliënt zet vet)

De heer B. staat de heer A.B. niet alleen moreel bij. Hij zal de heer A.B. na zijn vrijlating blijven opvolgen en helpen om werk te zoeken, taallessen te volgen etc. " (stuk 3, motivatie ter ondersteuning van de aanvraag, dd. 14 juli 2021)

Verzoekende partij heeft ook al meermaals zijn excuses aangeboden aan de slachtoffers, zoals zijn moeder ook bevestigt:

“Anicet à chaque fois qu'il a la possibilité, il a toujours demandé pardon aux victimes, sois en paroles, soit par écrit via moi et que s SI pouvait aller les voir il le ferai. ” (stuk 8, brief van mevrouw L.B., dd. 19 augustus 2021)

Verwerende partij weigert hiermee rekening te houden, omdat het zou gaan om “slechts woorden, maar nog geen daden ” (stuk 1, bestreden beslissing). Echter heeft verzoekende partij nog nooit de kans gekregen om zijn verbeterd gedrag te tonen aan de buitenwereld, omdat hem deze kans niet wordt gegeven!! Verzoekende partij staat met zijn rug tegen de muur en heeft geen idee wat hij nog kan en moet doen op verwerende partij te overtuigen van zijn veranderingen...

In ieder geval kan verwerende niet zonder meer verwijzen naar vonnissen van verschillende jaren geleden om te oordelen dat er op heden nog sprake zou zijn van een actuele dreiging!

- Afbetaling schadevergoeding

Een laatste argument waar verwerende partij zich op beroept, is dat verzoekende partij niet langer zijn schadevergoeding aan de burgerlijke partij aan het afbetalen zou zijn. Er worden immers stukken neergelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij de afgelopen maanden op regelmatige basis geld heeft overgemaakt aan de raadsheer van de burgerlijke partij. Ter volledigheid worden deze stukken nogmaals aan dit verzoekschrift toegevoegd (stuk 6, overzicht stortingen).

- Samenvattend

Het voorgaande toont aan dat verwerende partij onvoldoende redenen heeft om te besluiten dat verzoekende partij op heden een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

In de ondersteunende motivatie werd het schuldinzicht en -besef van verzoekende partij ruimschoots aangetoond. Verzoekende partij bouwt aan een nieuwe toekomst.

Hieruit volgt dat er momenteel geen sprake is van een actuele en ernstige bedreiging van de openbare orde!

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verzoekende partij verwijst, ter volledigheid, naar een gelijkaardig dossier waarin eveneens een vernietiging werd uitgesproken:

“De Raad stelt vast dat de verwerende partij zijn beslissing uitsluitend baseert op het feit dat verzoeker meer dan vijf jaar vóór de datum van de bestreden beslissing is veroordeeld tot een vrijheidsberovende straf van twee jaar wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 16 jaar. De verwerende partij geeft geen andere argumenten om te bewijzen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Door de vestigingsaanvraag te weigeren zonder aan te geven waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte. ” (stuk 7, X, noot onder RVV 8 februari 2008, T.Vreemd. 2008, 147, verzoekende partij zet vet)

Dit arrest moet in casu naar analogie toegepast worden. De bestreden beslissing moet vernietigd worden wegens een gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt immers dat het gedrag van verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

4.1.2. In ondergeschikte orde: disproportionele afweging door verwerende partij

In ondergeschikte orde, indien uw Raad van mening zou zijn dat er, per impossibile, toch sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde, dan moet er op basis van artikel 43, §2 een afweging gemaakt worden:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong " (Art. 43, §2 Vw., verzoekende partij zet vet)

Artikel 43 Vw. vereist dus een evenredigheidstoets. In casu is de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk: er werd onvoldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekende partij !

- Familiale en persoonlijke belangen

Verwerende partij stelt dat er rekening werd gehouden met artikel 8 EVRM, maar dat er tussen verzoekende partij en zijn moeder en broer geen sprake meer is van een gezinsleven in toepassing van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij wenst dit eerst en vooral te betwisten. Er is op heden weldegelijk sprake van een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM. Verzoekende partij verwijst hieromtrent ook naar het tweede middel.

Desalniettemin bepaalt artikel 43, §2 Vw. dat er hoe dan ook rekening gehouden moet worden met de gezinssituatie van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft nog steeds een zeer hechte band met zijn moeder. Mevrouw Bela bevestigt deze nauwe band in een

handgeschreven brief:

"Je suis une orpheline qui ne connaît ni sa mère ni son père biologique, mes enfants sont tout pour moi au monde, je souffre beaucoup.

(...)

Anicet va aller où en laissant sa maman qui est tout pour lui? "
(stuk 8, brief van mevrouw L.B., dd. 19 augustus 2021)

De heer A.B. heeft daarnaast ook nog nauwe banden met andere familieleden en vrienden in België. Bij de ondersteunende motivatie werd aangetoond dat zij hem regelmatig bezoeken in de gevangenis.

Daarnaast werd er in de ondersteunende motivatie ook aangehaald dat verzoekende partij op heden een vriendin heeft:

"De heer A.B. blijft ondertussen hoopvol naar de toekomst kijken. Zo heeft hij op heden een vriendin, die eveneens in het Penitentiair Complex te Brugge verblijft. Zij zien elkaar 2 keer per week. "

(stuk 3, motivatie ter ondersteuning van de aanvraag, dd. 14 juli 2021, verzoekende partij zet vet)

Dit is zonder twijfel eveneens een belangrijk deel van het gezinsleven van verzoekende partij, waar verwerende partij geenszins rekening mee heeft gehouden!

- Duur verblijf: ononderbroken verblijf van 14 jaar in België

Verwerende partij erkent dat verzoekende partij reeds meer dan 14 jaar in België verblijft, maar stelt dat omwille van de opsluiting er sprake is van een onderbroken verblijf, waardoor verzoekende partij geen bijzondere binding met België zou hebben.

Ondanks de bewering van verwerende partij moet er in casu geoordeeld worden dat er weldegelijk sprake is van een ononderbroken verblijf van 14 jaar. Immers heeft verzoekende partij België nooit verlaten. Verzoekende partij vraagt zich dan ook af wat dit verblijf onderbroken zou maken volgens verwerende partij...?

Bovendien houdt verwerende partij bij het beoordelen van dit element geen rekening met het feit dat de meest ingrijpende gebeurtenissen van verzoekende partij zich in België hebben afgespeeld. Zo ging hij in België vele jaren naar school en bevinden al zijn vrienden en familie zich hier. Dit dient uiteraard afgewogen te worden tegenover het feit dat hij Kameroen op 9-jarige leeftijd verliet en op heden geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst (zie ook infra en supra).

- Economische situatie

Bij de beoordeling dient er door verwerende partij ook rekening gehouden te worden met de economische situatie van verzoekende partij (art. 43, §2 Vw.).

Verwerende partij bevestigt dat verzoekende partij in de gevangenis is tewerkgesteld:

*“ Wat betrokkene economische situatie betreft is er sprake dat hij in de gevangenis is tewerkgesteld in de keuken. Er kan dus evenmin worden gesproken van een dermate economische binding met België. Waarmee rekening moet worden gehouden voor het toe staan van een verblijf. ”
(stuk 1, bestreden beslissing, verzoekende partij zet vet)*

Verzoekende partij stelt zich grote vragen bij deze redenering van verwerende partij. Verzoekende partij heeft in het verleden nooit kunnen werken, gelet op zijn jonge leeftijd op het moment van zijn veroordeling. Desalniettemin is verzoekende partij niet bij de pakken blijven zitten, integendeel. Van zodra het mogelijk was heeft hij gewerkt, waardoor er weldegelijk sprake is van een economische binding met België.

De arbeidsprestaties van verzoekende partij kunnen dus niet zomaar naast zich neergelegd worden door verwerende partij! Dit is namelijk een flagrante schending van artikel 43, §2 Vw., dat stelt dat wanneer er overwogen wordt om een weigeringsbeslissing te nemen, er rekening gehouden moet worden met de economische situatie!

- Sociale en culturele integratie

Ook hier wordt er geen rekening gehouden met de integratie van verzoekende partij. Nochtans was verwerende partij op de hoogte van het feit dat verzoekende partij o.a. naar school ging in België en bijgevolg perfect Nederlands spreekt (stuk 3, motivatie ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag, dd. 14 juli 2021).

Uit de lezing van art. 43 Vw. kan worden afgeleid dat het plegen van feiten die tegen de openbare orde ingaan niet ipso facto betekent dat men niet geïntegreerd kan zijn, anders had de wetgever de evaluatie van onder meer de sociale en culturele integratie niet opgesomd in de tweede paragraaf van dit artikel.

Het feit dat verzoekende partij in het verleden veroordeeld werd, houdt geenszins automatisch in dat verzoeker niet zou geïntegreerd of verankerd zijn, nu ook autochtone Belgen zware feiten plegen en deze wel geïntegreerd en verankerd zijn, zodat een dergelijke motivatie niet kan worden weerhouden!

Leeftijd

Verzoekende partij is 26 jaar oud. Volgens verwerende partij is dit jong genoeg om “zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving” (stuk 1, bestreden beslissing). Opnieuw wordt er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij meer dan 14 jaar geleden aankwam in België en op heden volledig leeft volgens de Belgische gewoonten en gebruiken.

Verwerende partij houdt geenszins rekening met het feit dat dergelijke integratie bereiken veel tijd en moeite vergt en dat het allesbehalve eenvoudig is om nogmaals in een ander land een nieuw leven op te bouwen, een nieuwe taal te leren, werk te zoeken én dit zonder de aanwezigheid van zijn gezin!

Binding met land van oorsprong

Naast het voorgaande dient verwerende partij ook rekening te houden met de mate waarin verzoekende partij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zijnde Kameroen. Dit is in casu geenszins gebeurd. Verwerende partij schendt dus haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht!

Verzoekende partij heeft Kameroen verlaten toen hij slechts 9 jaar oud was. Op heden heeft hij geen enkele binding meer met Kameroen: hij spreekt de taal niet meer, heeft geen contact meer met zijn (verre) familieleden die in Kameroen wonen, heeft er geen vrienden waarop hij kan terugvallen...

4.1.3. Samenvattend

Verwerende partij heeft artikel 43 Vw. op een kennelijk onredelijke wijze ingevuld. Vooreerst werd er op geen enkele wijze aangetoond dat er op heden nog steeds sprake is van een actuele dreiging voor de openbare orde.

In ondergeschikte orde is de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk. Er wordt met verschillende wettelijke vereisten geen rekening gehouden en bepaalde elementen werden duidelijk verkeerd ingevuld door verwerende partij.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Dit middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. De bestreden beslissing betreft een antwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° [...];

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.5. Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)

2.6. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.7. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

2.8. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.).

2.9. In casu oordeelde verweerder dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Er wordt hierbij verwezen naar zijn veroordelingen, met name:

- veroordeling op 20 maart 2013 door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel van vijf jaar voor twee derden, uit hoofde van verkrachting, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging;
- veroordeling op 23 april 2014 door de correctionele rechtbank van Veurne tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar en tien jaar terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank, uit hoofde van verkrachting, met de omstandigheid dat de verkrachting werd gepleegd op een persoon met een kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een geestelijk gebrek, in staat van wettelijke herhaling.

Tevens wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd in de Bolle (crisisopvang) in Oostende werd geplaatst en aldaar een vrouwelijke arts van deze instelling in haar kabinet trachtte te verkrachten, minstens seksueel aan te randen.

2.10. Er wordt concreet ingegaan op de persoonlijke gedragingen die aan de veroordelingen ten grondslag liggen, waarbij verweerder aangeeft dat de tweede veroordeling betrekking heeft op *“een seksuele orale penetratie tegen de wil van een 87-jarige vrouw waarbij dwang en geweld gebruikt werden en waarbij beklaagde een dreigende houding aannam”*. De kwetsbare positie van het slachtoffer werd weerhouden als een verzwarende omstandigheid. Verweerder benadrukt dat uit het vonnis blijkt dat *“de gerechtskundige geneesheer-psychiater hem als een gevaar voor de maatschappij [ziet] en dat het risico op recidive van zedendelicten hoog is”*. Verweerder geeft aan dat verzoeker een zeer goedkeurende houding heeft aangenomen over de feiten, waarbij hij *“zin [had] in seks en dus vond hij zijn gedrag maar normaal”*. Verzoeker bekommert zich totaal niet om de gevoelens van een ander en had geen schuldgevoel. Verweerder stelt dat de gewelddadige wijze waarop verzoeker tewerk ging, duidt op een gebrek aan empathisch vermogen. Verweerder tilt ook zwaar aan het gegeven dat de feiten, die aan de tweede veroordeling ten grondslag liggen, zich hebben voorgedaan kort (vier weken) nadat verzoeker werd vrijgelaten uit de gevangenis, toen hij zijn straf had uitgezeten van zijn eerste veroordeling, die eveneens betrekking had op zedenfeiten. Verweerder benadrukt verder dat de tweede veroordeling gepaard ging met een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank van tien jaar. Dit is een bijkomende straf, die kan worden opgelegd voor strafbare feiten die zo ernstig zijn dat de samenleving ook na het verstrijken van de gevangenisstraf tegen deze personen moet worden beschermd. Verweerder stipt aan dat deze terbeschikkingstelling wordt uitgevoerd in de vorm van vrijheidsbeneming en verwijst daarbij naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 mei 2021. Hierin werd vastgesteld dat het verzoeker ontbreekt aan een recidivebeperkend plan, zodat *“er niet tegemoet gekomen [kan] worden aan het aanwezige risico van het plegen van ernstige strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van personen kunnen aantasten”*. In voormeld vonnis wordt ook benadrukt dat verzoeker sinds april 2017 is gestopt met maandelijkse betalingen aan zijn slachtoffers, niettegenstaande dat hij is tewerkgesteld in de gevangeniskeuken. Verweerder concludeert: *“Gelet op de aard van de feiten, het totaal gebrek aan normbesef, zijn criminele ingesteldheid, het gegeven dat betrokkene geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen, mag er worden aangenomen dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, nog steeds een gevaar is voor de openbare orde. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokken dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.”*

2.11. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, waarin hij aankaart dat er geen sprake is van actuele redenen van openbare orde, stelt verzoeker vooreerst terecht dat het begrip openbare orde restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Anders dan wat verzoeker echter voorhoudt, impliceert niet elke weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander dat de betrokken EU-burger feitelijk wordt gedwongen om het volledige EU-grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 met nummer C-82/16 (K.A. ea. t. België), doch dit kan hier niet in worden gelezen. Opdat een Unieburger feitelijk wordt verplicht om het volledige grondgebied van de Europese Unie te verlaten, en aldus artikel 20 VWEU in het gedrang kan komen, is vereist dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze een afgeleid verblijfsrecht doet ontstaan voor het derdelands familielid. Het Hof verduidelijkte hierbij dat van dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen twee volwassen personen, slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn. Verzoeker toont niet aan dat in casu dergelijke afhankelijkheidsband voorligt en dat aldus artikel 20 VWEU in het gedrang zou komen.

2.12. Verzoeker betoogt verder dat er geen sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde. Hij benadrukt dat de strafrechtelijke feiten reeds dateren van 2013 en 2014, zodat niet blijkt dat er heden nog sprake zou zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging. Verweerder heeft evenwel concreet uiteengezet waarom het enkele tijdsverloop sinds de feiten geen afbreuk doet aan het actuele karakter van de dreiging. Zo wordt aangegeven dat verzoeker sinds 24 december 2013 onafgebroken in de gevangenis verblijft, waarbij hij geen enkele keer de gevangenis heeft mogen verlaten. Dit betreft een pertinente overweging, aangezien verzoeker uiteraard gelimiteerd is in zijn mogelijkheden om nieuwe strafrechtelijke feiten te plegen, wanneer hij onafgebroken van zijn vrijheid werd beroofd. Waar verzoeker aangeeft dat het voor hem onmogelijk was om penitentiair verlof te verkrijgen, omdat verweerder zijn verblijfsrecht heeft beëindigd, wijst de Raad erop dat de door verzoeker in dit verband in zijn verzoekschrift geciteerde informatie van mei 2004 gedateerd is. Bij arrest van 21 december 2017 met nummer 148/2017 heeft het Grondwettelijk Hof de wettelijke bepalingen, die verhinderden dat vormen van penitentiair verlof werden toegekend aan vreemdelingen zonder wettelijk verblijf, immers vernietigd. Meer bepaald werden de artikelen 148, 153 en 163 vernietigd van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie. Er kan dus niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoekers voortdurende gevangenneming, tot op

heden, kan worden toegeschreven aan zijn onwettig verblijf. In de bestreden beslissing wordt hierbij ook verwezen naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 17 juli 2017. Dit vonnis handelt over een verzoek tot voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, waarbij dit verzoek op ontvankelijke wijze kon worden ingediend, doch werd verworpen omwille van *“de ernst van problematiek en de feiten maar ook omwille van het hoge recidiverisico van gelijkaardige feiten”*. Het gebrek aan verblijfsrecht in België verhinderde aldus niet dat de strafuitvoeringsrechtbank ten gronde uitspraak deed over strafuitvoeringsmodaliteiten. Het is voormeld hoog recidiverisico dat verweerder terecht aanwendt om het actuele karakter van de bedreiging van de openbare orde te onderbouwen. Dit recidivegevaar werd tevens opgemerkt door de gerechtskundige geneesheer-psychiater, die verzoeker als een gevaar voor de maatschappij ziet en die heeft geoordeeld dat het risico op recidive van zedenfeiten hoog is. Zoals verweerder terecht stelt, wordt dit recidivegevaar ook in het recente vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 mei 2021 benadrukt. Voormeld vonnis maakt gewag van het gebrek aan een *“recidivebeperkend plan”*, waardoor *“niet tegemoet [kan] worden gekomen aan het aanwezige risico van het plegen van ernstige strafbare feiten die de fysieke of psychische integriteit van personen kan aantasten”*. Ten gevolge hiervan *“beslist de rechtbank tot vrijheidsbeneming”*. Verzoeker kan deze overwegingen betreffende het bestaan van een risico op recidive, en de daaruit voortvloeiende inschatting van zijn toekomstig gedrag, niet onder de mat vegen. Dit zijn relevante afwegingen. Verzoeker geeft nog aan dat hij zich in een vicieuze cirkel bevindt, omdat hij een verblijfstitel nodig heeft om een recidivebeperkend plan op te bouwen, maar slechts een verblijfstitel kan verkrijgen als hij reeds een recidivebeperkend plan kan voorleggen. Dit is echter niet zo. Het gebrek aan een recidivebeperkend plan is een motief in de vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank. Nergens in de bestreden beslissing wordt als dusdanig een formeel uitgewerkt reclasseringsplan vereist als basisvoorwaarde opdat verzoeker een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen. Wel wordt het risico op recidive – zoals dit blijkt uit verschillende elementen van verzoekers dossier – betrokken bij de beoordeling van het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde. Zoals gezegd, is dit een pertinente overweging van verweerder. De Raad merkt voorts nog op dat een recidivebeperkend plan niet is gebonden aan een verblijf in België. Zo werd in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 17 juli 2017 aangegeven dat het recidivebeperkend plan ook zou kunnen worden uitgewerkt in Kameroen, maar dat verzoeker aangaf dat hij niet wilde meewerken aan een terugkeer naar dat land. In hetzelfde vonnis werd geacteerd dat de raadsman van verzoeker op de zitting aangaf dat hij een reclassering wilde uitwerken in Kameroen, waarbij hij via een aalmoezenier uit Nieuwpoort zou zoeken naar opvangmogelijkheden binnen de christelijke gemeenschap in Kameroen. Hij gaf aan dat verzoeker dan later in Kameroen eventueel een verzoek tot gezinshereniging kan indienen. De strafuitvoeringsrechtbank oordeelde dienaangaande dat er evenwel nog geen concrete reclasseringsvooruitzichten in Kameroen werden aangebracht, *“wat de kans op recidive verhoogt”*. In het recente vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 mei 2021 kan worden gelezen dat verzoeker niet wenst mee te werken aan een terugkeer naar Kameroen.

2.13. Waar verzoeker zijn spijtbetuigingen benadrukt, wijst de Raad erop dat hij hiermee niet aantoonde dat verweerder ten onrechte zwaar tilt aan de ernstige strafrechtelijke feiten. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met deze spijtbetuigingen, evenals met verzoekers brief aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarin hij aangeeft dat hij zijn fouten heeft ingezien en dat hij christen is geworden, wat wordt bevestigd in een schrijven van een vrijwilliger protestants-evangelisch aalmoezenier. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder dit in de bestreden beslissing beoordeelt als *“slechts woorden, maar nog geen daden”*. Verweerder benadrukt hierbij ook terecht de gebrekkige afbetaling van de schulden aan de burgerlijke partij. In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 17 juli 2017 werd reeds gewag gemaakt van een dalende trend in de afbetalingen, waarbij verzoeker wordt aangemaand om blijvende inspanningen te leveren om tegemoet te komen aan het betalen van de burgerlijke partijen. Zoals in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 19 mei 2021 werd aangegeven, is verzoeker sinds maart 2017 opgehouden met het betalen van de schadevergoeding, ondanks het feit dat hij is tewerkgesteld in de gevangeniskeuken. Ook hier wordt benadrukt dat verzoeker blijvende inspanningen moet leveren om tegemoet te komen aan het betalen van de burgerlijke partijen. Verweerder merkt verder op dat de bij zijn aanvraag overgemaakte aanvragen tot betaling, waar geen effectieve betaling aan gekoppeld is, eerder misleidend zijn, gelet op de vermeldingen in voormelde vonnissen. De Raad acht deze overwegingen van verweerder relevant. Van een persoon die voorhoudt oprecht spijt te hebben van zijn daden en die een totale ommekeer zou hebben doorgemaakt, kan worden verwacht dat hij minstens alle inspanningen levert om zijn slachtoffer te vergoeden, quod non in casu. Door nogmaals de inhoud van het schrijven van de vrijwilliger protestants-evangelisch aalmoezenier weer te geven, evenals van een schrijven van verzoekers moeder die verklaart dat hij meermaals zijn excuses heeft aangeboden aan zijn slachtoffers, brengt hij voormelde overwegingen niet aan het wankelen. Dat verzoeker geen kans zou hebben gehad

om zijn verbeterd gedrag aan de buitenwereld te tonen, omdat hij nog niet werd vrijgelaten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zelfs niet de nodige inspanningen levert om zijn slachtoffers te vergoeden, ondanks een tewerkstelling in de gevangeniskeuken. Waar verzoeker aangeeft dat hij de laatste maanden op regelmatige basis geld heeft overgemaakt aan de raadsheer van de burgerlijke partij, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder terecht stelt dat dit enkel aanvragen tot betaling zijn, waarbij niet blijkt dat deze effectief werden betaald. Verzoeker verduidelijkt ook niet hoe deze aanvragen tot betaling zouden kunnen worden gerijmd met de vaststelling in het vonnis van 19 mei 2021, waarin werd vastgesteld dat de laatste betaling door verzoeker dateert van maart 2017. Ook in het schrijven van de maatschappelijk assistent van de psychosociale dienst van het penitentiair complex te Brugge van 15 januari 2021 worden enkel terugbetalingen weergegeven tot maart 2017. Van enige betaling na deze datum, wordt hierin geen gewag gemaakt.

2.14. Verzoeker kan zich in zijn samenvattende conclusie ook niet beroepen op een *“gelijkaardig dossier”* waarin eveneens een vernietiging werd uitgesproken. In tegenstelling tot het geciteerde arrest, werd het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde in casu niet louter gestoeld op het gegeven dat verzoeker enkele jaren geleden werd veroordeeld tot een vrijheidsberovende straf. Zoals hierboven reeds uiteengezet, getuigt de bestreden beslissing van een concrete afweging van verzoekers persoonlijke gedragingen, waarbij aan de hand van objectieve elementen wordt gemotiveerd waarom hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.15. Verzoeker stelt in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, waarin hij *“in ondergeschikte orde”* betoogt dat er sprake is van een disproportionele afweging door de verwerende partij, vooreerst terecht dat verweerder rekening dient te houden met zijn persoonlijke omstandigheden.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.16. Luidens voormelde bepaling dient verweerder – wanneer hij een beslissing treft zoals bedoeld in artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet, quod in casu – rekening te houden met de daarin omschreven elementen, zo ook met *“de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Verzoeker betoogt, onder meer, dat verweerder in gebreke is gebleven hiermee rekening te houden. Hij concretiseert dat hij Kameroen reeds op negenjarige leeftijd heeft verlaten, waarbij hij thans geen enkele binding meer heeft met dit land. Hij stelt dat hij de taal niet meer spreekt, dat hij geen contact meer heeft met zijn (verre) familieleden die in Kameroen wonen en dat hij er geen vrienden meer heeft om op terug te vallen.

2.17. Bij lezing van de bestreden beslissing kan de Raad, in navolging van verzoeker, enkel vaststellen dat nergens concreet wordt ingegaan op de mate waarmee verzoeker bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er wordt ingegaan op verzoekers familiale omstandigheden, de duur van zijn verblijf, zijn economische situatie, op de mate van sociale en culturele integratie, op verzoekers leeftijd en op zijn medische toestand. Evenwel wordt niet ingegaan op de kwestie of verzoeker nog bindingen heeft met Kameroen. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het gegeven dat verzoeker op elfjarige leeftijd, samen met zijn oudere broer en moeder, in België is aangekomen en dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Met deze summier overwegingen kan verweerder evenwel niet tegemoetkomen aan de wettelijke verplichting om rekening te houden met de mate waarin verzoeker nog bindingen heeft met zijn herkomstland. Zoals verzoeker benadrukt – en dit wordt door verweerder niet betwist – verliet hij Kameroen op lagere schoolleeftijd. Verzoeker heeft aldus langer in de Europese Unie gewoond – eerst toen hij negen jaar oud was in Frankrijk en vanaf elfjarige leeftijd in België – dan in zijn land van herkomst. In die omstandigheden dringt verzoeker terecht aan op een gedegen en zorgvuldig onderzoek naar de bindingen met het herkomstland. Zoals reeds gesteld, ontbreekt dergelijk onderzoek evenwel in de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad toe om in te schatten welk gewicht verweerder aan de bindingen met het herkomstland wenst toe te kennen en of dit de thans gemaakte balans die artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet vereist beïnvloedt, zelfs indien wordt vastgesteld dat er geen bindingen zijn met het herkomstland. De Raad kan zich in deze niet in het beoordelingsproces van verweerder

plaatsen, noch komt het hem toe om deze beoordeling in verweerders plaats te maken. Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet legt verweerder een duidelijke wettelijke verplichting op om rekening te houden met al de daarin opgesomde elementen, waaronder dus ook de bindingen met het herkomstland. Het komt dan ook aan verweerder toe om hier uitdrukkelijk rekening mee te houden, quod non in casu.

2.18. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. De loutere overtuiging dat *“uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk [blijkt] dat met voormelde elementen op deugdelijke wijze rekening werd gehouden”* volstaat niet.

2.19. De Raad leest verder in de nota met opmerkingen nog het volgende:

“Ten slotte haalt verzoekende partij nog aan dat rekening gehouden dient te worden met zijn leeftijd en de binding met zijn land van oorsprong. Verzoekende partij voert aan dat hij geen binding meer heeft met zijn land van oorsprong aangezien hij op 9-jarige leeftijd Kameroen verliet.

Verwerende partij benadrukt dat, zelfs al verblijft verzoekende partij sinds lange tijd in België, van een binding met België niet gesproken kan worden, in tegendeel. De jaren verblijft verzoekende partij in gesloten centra of gevangenissen en gedurende de tijd dat verzoekende partij vrij rondliep, vormde hij een gevaar voor de Belgische burger en zijn medemens in het algemeen. Dit getuigt van een manifest gebrek aan respect voor zijn medemens en onze samenleving, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook terecht opmerkt in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de leeftijd van de verzoekende partij, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk dat verzoekende partij nog jong genoeg is om zijn leven in het land van herkomst te hervatten en eventueel daar een gezinsleven uit te bouwen.

Er wordt in dit kader in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk opgemerkt dat het criminele gedrag van de verzoekende partij expliciet getuigt van “het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven”.

De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij reeds 14 jaar geleden in België is aangekomen.

Verzoekende partij beweert vervolgens ook dat motiveringsplicht geschonden wordt omdat de gemachtigde in zijn beslissing niet zou aantonen dat rekening werd gehouden met de banden in het land van herkomst van verzoekende partij. In casu werd nochtans gemotiveerd dat verzoekende partij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe leefomstandigheden en een nieuwe omgeving, waardoor terugkeer naar het land van herkomst niet onmogelijk geacht wordt. Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen. De materiële motivering is aldus in casu niet geschonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

2.20. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verweerder in antwoord op verzoekers argument dat geen rekening werd gehouden met het gebrek aan bindingen met Kameroen, ingaat op verzoekers bindingen met België. Verweerder zet uiteen waarom hij van oordeel is dat er, ondanks het langdurig verblijf in België, geen sprake is van duurzame bindingen met België, doch dit betreft een andere kwestie dan de bindingen die verzoeker heeft of niet heeft met Kameroen. De duur van het verblijf in België en de sociale en culturele integratie alhier, betreffen elementen waarmee eveneens rekening dient te worden gehouden, doch deze elementen doen geen uitspraak over de mate waarin verzoeker nog bindingen heeft met zijn herkomstland. Ook door andermaal te wijzen op verzoekers leeftijd, maakt verweerder niet aannemelijk dat afdoende rekening werd gehouden met de bindingen met het herkomstland. Ook verzoekers leeftijd betreft een element waarmee rekening dient te worden gehouden, maar dit kan niet worden gelijkgesteld met een onderzoek naar de bindingen met het herkomstland. Indien de wetgever van oordeel zou zijn dat het onderzoek naar de leeftijd/bindingen met België en het onderzoek naar de bindingen met het herkomstland geheel samenlopend zouden zijn, zou hij laatstgenoemd element niet afzonderlijk hebben opgenomen in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwachting van verzoeker dat er rekening wordt gehouden met zijn bindingen met het land van herkomst geldt des te meer, gelet op het gegeven dat hij reeds op negenjarige leeftijd zijn herkomstland verlaten heeft en sedertdien nooit blijkt te zijn teruggekeerd, wat redelijkerwijs een impact heeft op zijn bindingen met het herkomstland.

2.21. Gelet op bovenstaande, heeft verzoeker aangetoond dat verweerder, in weerwil van het gestelde in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, in gebreke is gebleven op zorgvuldige wijze rekening te

houden met de mate waarin verzoeker nog bindingen heeft met zijn herkomstland. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 43 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Deze vaststelling volstaat – ondanks het gegeven dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is – om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.22. Het tweede onderdeel van het middel is in de aangegeven mate, gegrond. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de andere middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar eerste middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA